

Scarlett Peckham

De heer die ik verliet

1

Mary-le-Bone, London *Januari 1758*

De Londense ochtend bracht een geur van rook met zich mee en zag eruit als een schets die grof was weergegeven met een stompje houtskool. IJzig slib droop van de kletsnatte daken in de modderige stromen die voor straten door moesten gaan, en zoog aan Henry Eveshams pas gepoetste laarzen.

Het was een onheilspellende ochtend om met een reis te beginnen. Gezien Henry's bestemming, was het echter wel gepast.

'Het duurt maar even,' zei hij tegen de staljongen van Elena Brearley, terwijl hij hem de teugels van zijn verfijnde, geleende tweewielige koets overhandigde. Hij liep snel van de stallen naar Charlotte Street en stopte bij de statige deur van nummer 23.

Het viel hem nog steeds op hoe slecht het herenhuis van mevrouw Brearley paste bij de grimmige reputatie ervan. Toen hij hier voor het eerst was gekomen, had hij zich een fort met torenspitsen voorgesteld, waarin een penetrante zwavelgeur hing en luid gejammer weerklonk. Niet deze stille, statige residentie, eerder een exclusieve herenclub dan het lugubere geselhuis uit zijn verbeelding.

Henry tikte met zijn knokkel tegen de deur, gespannen afwachmend wie er zou opendoen. Hij liet zijn adem langzaam ontsnappen toen, geluk bij een ongeluk, de lange, zwarte lakei met de gepoederde pruik verscheen, in plaats van de tengere, witte vrouw met de intens bruine ogen.

Ogen als duiven, had hij gedacht toen hij haar voor het eerst zag. Ogen als duiven, had hij weer gedacht toen ze hem met een boze schittering had aangekeken toen hij vorige week was weggegaan.

Dat was althans zijn kant van het verhaal. Als hij eerlijk was tegen

zichzelf - en hij had gezworen om strikt eerlijk tegen zichzelf te zijn – dan had Alice niet boos gekeken omdat hij wegging, maar omdat hij was weggevlucht. Hij kende haar naam, hij hoefde niet te doen alsof hij zich die niet meer herinnerde. Razendsnel was hij de trap op geschoten en de deur uit gevlogen, alsof zijn leven ervan afhing.

Nee, het ging niet om zijn leven. Het ging om zijn ziel.

‘Goedemorgen, Stoker,’ zei hij opgewekt tegen de lakei. Inmiddels kenden ze elkaar, de bewoners van Charlotte Street en lord lieutenant Henry Evesham.

Toch volgde de bediende met opeengeklemd lippen het gebruikelijke ritueel om hem binnen te laten.

‘Uw sleutel?’ vroeg Stoker terwijl hij zijn hand uitstak.

Henry rommelde in zijn overjas naar de uitvoerig bewerkte ijzeren sleutel, waarvan het uiteinde zijn identiteit markeerde met een in doornen vervat kruisteken. De angstaanjagende geselmadam Elena Brearley was niet vies van een grapje, had hij zich gerealiseerd.

‘Hou die maar,’ zei Henry. ‘Dit is de laatste keer dat ik kom.’

Als deze aankondiging Stoker iets deed, liet de man dat niet merken. Hij zette alleen een stap opzij om Henry door te laten. ‘U wordt niet verwacht,’ zei Stoker op zijn gebruikelijke gedempte toon. ‘Het etablissement is vandaag gesloten.’

Henry glimlachte opgewekt, want dit was precies de reden waarom hij ervoor had gekozen om vandaag te komen. ‘Aangezien u gesloten bent, hoopte ik dat mevrouw Brearley wat tijd zou hebben voor een kort gesprek. Onder vier ogen.’

Hij volgde Stoker op een afstandje door de gang naar het hart van het huis, de geur van azijn en gepolijst hout inademend. Het leek in niets op de geur die in de meeste bordelen hing, een geur van mufte gin en pomanders die de levendiger, menselijke geuren van lust maskeerde. Hij had in de afgelopen twee jaar genoeg *bagnio's* bezocht, van mooie gelegenheden met halfnaakte opgemaakte dames, die amusement en sterke drank aanboden, tot smoezelige tenten, die weinig meer boden dan vuile bedden voor een vluggertje. Inmiddels wist hij dat deze plek net zo uniek was als de eigenaresse beweerde.

Hij was zich bewust van de bijzonderheden van deze gelegenheid, de regels met betrekking tot discipline en discretie die deze plek

volgens mevrouw Brearley veiliger maakten dan andere plaatsen zoals deze. Het was haar missie om hem ervan te overtuigen dat een bredere acceptatie van haar aanpak de gevaren van prostitutie voor zowel de prostituees zelf als hun klanten verminderde.

Hij wist niet zeker of hij overtuigd was. Maar hij zag aan haar dat ze het doel net zo ernstig najoeg als hijzelf.

Ze hadden beiden een boodschap te brengen.

Stoker leidde hem een trap op naar een grote salon. Fluwelen gordijnen hielden het daglicht tegen en het enige licht in de dubbelgewelfde kamer kwam van een knapperend vuur in een manshoge haard. Hoewel buiten de ochtendklokken net acht uur hadden geslagen, leek het in deze kamer altijd middernacht te zijn.

Elena Brearley zat in een koninklijke houding achter haar bureau. Zwijgend was ze met schrijfwerk bezig. Ze stopte even en sloeg haar ogen op ter begroeting. ‘Evesham.’

‘Lord lieutenant,’ verbeterde hij met een knipoog. Het was een grapje tussen hen, dat hij bleef aandringen om hem bij een titel te noemen, waarvan hij wist dat Elena Brearley die nooit zou uitspreken. Haar etablissement hield er een heel andere hiërarchie op na dan buiten die muren. De enige titel die hier in ere gehouden werd, was mevrouw Brearley.

Een vleugje wrange geamuseerdheid krulde om haar mondhoeven. ‘Ik had niet verwacht u hier nog eens te zien.’ Ze keek hem recht aan, haar blik open en vergevingsgezind, alsof ze precies wist wat er in zijn ziel leefde: elke deugd, zonde en tekortkoming.

Ten overstaan van een dergelijke blik deed hij het enige wat hij kon behalve ervoor terugdeinzen, namelijk doen alsof hij hem niet opmerkte.

‘Ah, ja, mijn excuses dat ik vorige week zo snel vertrok,’ zei hij. ‘Ik herinnerde me pas op het laatste moment dat ik te laat was voor een afspraak bij het Hogerhuis. Ik hoop dat uw meisje niet geschrokken was door mijn abruptheid. Maar bedankt dat u me wilt ontvangen.’

Ze glimlachte om zijn leugen en bespaarde hem de moeite om zichzelf er mentaal voor te bestraffen. ‘Natuurlijk. U weet dat het mij een genoegen is een afgezant van de regering van Zijne Majesteit van dienst te zijn.’

Ze sprak altijd op een bitse toon tegen hem, alsof hun treffen zo ironisch was dat het alleen maar amusant kon zijn, en dat wisten ze allebei. Het zorgde ervoor dat hij haar al zijn geheimen wilde toevertrouwen, maar dat zou pervers zijn; een man van God die te biecht ging bij een hoer.

‘Ik ben dankbaar voor al uw hulp,’ zei hij. ‘Dat is erg van nut geweest bij het opstellen van mijn rapport voor het Hogerhuis.’

‘Ik wacht in spanning op uw aanbevelingen.’

‘Ik lever het rapport over een paar weken in. Ik zal ervoor zorgen dat u een kopie ontvangt.’

Zijn opdracht als lord lieutenant was om de gevolgen van de ondeugd op de onschuldigen van Londen te onderzoeken en manieren voor te stellen om het probleem op te lossen. Hij had twee jaar lang zorgvuldig onderzoek gedaan, in huizen met een slechte reputatie rondgezworven en iedereen ondervraagd, van courtisanes van het paleis tot sletten in de steegjes en degenen die hun diensten afnamen. Het enige wat nu nog restte, was het afwegen van bewijsmateriaal en beslissen of de straten van Londen het meest gediend zouden zijn van strengere straffen of progressieve hervormingen. Wat hij ook besloot, hij zou er in de halve stad vijanden mee maken - ofwel de bordeelhouders en prostituees die hun beroep veilig wilden uitoefenen, ofwel de moralisten die hoopten hen uit de stad te verdrijven.

Mevrouw Brearley keek hem nog steeds aandachtig aan, alsof ze uit zijn houding zou kunnen opmaken of zijn rapport hem tot een bondgenoot of een tegenstander zou maken. ‘Ik hoop echt dat u alles wat we hebben besproken in overweging neemt als u uw conclusies trekt,’ zei ze, hem onderzoekend in de ogen kijkend.

Hij ontweek haar blik. Ondanks zijn gebeden om morele leiding, wist hij nog niet wat hij zou doen.

Hij was zich ervan bewust dat de diverse groeperingen in de stad hem nauw in het oog hielden om al wat duidelijkheid te verkrijgen. Maar hij bevond zich nu al zo lang in deze dubieuze kringen dat zijn eigen overtuigingen, die hij ooit zo vurig had verdedigd dat het hem een zekere naam bezorgd had, troebel en chaotisch waren geworden. Zijn hart was verdeeld.

‘Uw voorstel tot hervormingen zal ik zeker in overweging nemen,’ zei hij emotieloos.

‘Dat is hartverwarmend. Maar vergeet niet waar we het vorige week over hebben gehad.’

Hij verstijfde. Hij had naar haar prijzen gevraagd. Dat was een standaardvraag die hij bij eerdere bezoeken was vergeten te stellen, aangezien ze maar doorratelde over condooms, artsen, licentierechten en gilden. Ze had geantwoord dat de prijs zou afhangen van de aard van zijn verlangens.

‘Ik heb geen verlangens,’ had hij kordaat gezegd. *Leugenaar, had hij zichzelf plichtsgetrouw voorgehouden toen hij dat had gedaan.*

‘Het was retorisch bedoeld,’ had ze geantwoord, op een toon die klonk zoals wanneer hij de mannen aansprak wier leven hij op zijn kop had gezet tijdens zijn tijd bij *Saints & Satyrs*. Een toon die zei: we weten allebei hoe je bent.

‘Als dat waar is, Evesham,’ was ze bedachtzaam verdergegaan. ‘Dan vraag ik me af of dat wel goed is. Een man die belast is met het hervormen van de prostitutie, heeft toch de verantwoordelijkheid om de verlangens die eraan ten grondslag liggen te begrijpen. Of niet soms?’

‘Men kan een misdaad veroordelen zonder deze gepleegd te hebben.’

‘En men kan verlangens hebben zonder eraan toe te geven,’ had ze geantwoord, terwijl ze hem veel te lang aangestard had. ‘Als man van God stelt u inlevingsvermogen vast op prijs.’

Hij had gezwegen, niet bereid om haar op dit punt gelijk te geven, want hij was hier om vragen te stellen, niet om haar voor te leggen welke smetten de zuiverheid ontsierden van zijn relatie met de zonde.

Hij was opgelucht geweest toen ze erover opgehouden was en haar meisje had ontboden om hem een rondleiding door het pand te geven.

Maar zijn opluchting was te vroeg gekomen. Want waar mevrouw Brearley de geheimen in zijn binnenste had vermoed, had Alice ze aan de oppervlakte gebracht, alleen maar door de kamer binnen te komen. Sinds hij haar voor het eerst had gezien, met haar tengeren gestalte, afwezige uitdrukking en grote, treurige ogen... Ja, hij wist wat verlangen was.

Elena schraapte haar keel om hem eraan te herinneren dat ze op antwoord wachtte.

‘Natuurlijk herinner ik me ons gesprek. En ik waardeer uw advies.’

‘Dan hoeft u het niet nog eens te zeggen. Maar ik verzoek u om te denken aan het goede werk dat u kunt doen. Het leed dat u zou kunnen voorkomen.’

Hierover waren ze het eens. Het was een roeping van God, zijn missie, en hij was dankbaar voor de kans om werk te verrichten dat van blijvende morele waarde was. Het had zijn ethiek en mededogen op de proef gesteld en hij had de verleidelijke paden van een zondaar moeten bewandelen, maar dat hij deze missie als een beproeving had ervaren, had hem er juist van overtuigd dat alles het offer waard was.

Hij zuchtte en gaf zijn poging om er officieel uit te zien op. ‘Ik denk de laatste tijd zelden aan iets anders. Dat mag u van me aannemen.’

Ze knikte. Ze leek altijd in zijn goede bedoelingen te geloven, ondanks de bedreigingen die hij tegen haar had geuit tijdens zijn vorige baan. Hij bewonderde dat in haar: haar vergevingsgezindheid. Hij wist niet zeker of hij zo goed zou zijn geweest als de rollen omgedraaid waren geweest.

‘Hoe kan ik u vandaag helpen, meneer Evesham?’ vroeg Elena.

Hij probeerde er zo nonchalant mogelijk uit te zien, hoewel dat niet meeviel op die houten stoel met de steile rugleuning. ‘In mijn haast om te vertrekken bij mijn laatste bezoek, ben ik wellicht een boekje kwijtgeraakt. Ik moet naar het platteland om mijn rapport te schrijven en ik hoopte het terug te vinden voordat ik vertrek. Hebt u het gezien?’

‘Een boekje?’

‘Ja, in leer gebonden, met de hand geschreven. Daar stonden mijn aantekeningen in.’

Het was eigenlijk zijn dagboek, maar hij kon het niet opbrengen om aan mevrouw Brearley toe te geven dat hij zo’n persoonlijk artefact hier had achtergelaten, waar iedereen het zou kunnen lezen. Hij vermoedde dat het uit zijn tas was gevallen toen hij vorige week in allerijl het pand had verlaten.

Mevrouw Brearley schudde haar hoofd. ‘Ik zou het naar u teruggestuurd hebben als ik het had gevonden. Ons respect voor discretie strekt zich zowel uit tot geselaars en hoeren als tot exotische wezens zoals methodisten.’ Ze lachte.

Het was een opluchting dat ze het niet had gevonden. Alleen God mocht weten wat hij in dat boekje had geschreven.

Hij moet het ergens anders hebben laten vallen nadat hij er met een schuldig gevoel vandoor was gegaan. Als hij het was verloren in een anoniem steegje of in de modder aan de oever zou dat oneindig veel beter zijn dan hier. Als deze mensen wisten hoeveel strijd hij in zijn binnenste voerde, zou dat hem zijn aanzien kosten. En als ze het wisten, zouden ze hem kunnen ontmaskeren.

Hij boog en haalde een velletje papier uit zijn zak. ‘Schrijft u me alstublieft op dit adres als het opduikt. Bedankt voor uw tijd. Ik moet nu snel weg.’

Hij bewoog zich naar de deur, maar voordat zijn vingers de knop bereikten, vloog deze met zoveel kracht open dat het hout tegen de gipsen muur erachter knalde.

Hij sprong net op tijd achteruit om te voorkomen dat de deur vol tegen zijn neus sloeg. Het dienstmeisje, Alice, rende blindelings langs hem heen naar het bureau van haar meesteres, moeizaam ademhalend, alsof ze een kogel in de longen had gekregen.

Mevrouw Brearley stond abrupt op. ‘Wat is er, Alice?’

Vroeger had het meisje altijd onbewogen geleken en geen emotie getoond, behalve af en toe een vleugje perverse ondeugendheid onder de plechtstatigheid van haar uiterlijk. Haar schoonheid zat in de intelligentie van haar ogen, die dansten op een manier die je er naar deed verlangen erachter te komen welke persoonlijke gedachten ze zo deden schitteren.

Maar nu was haar blik wild en drukte ze een stuk papier zo stevig tegen zich aan dat haar knokkels blauw zagen. Hij zag dat haar handen zo klein waren dat hij ze allebei in een van zijn grote kolenschoppen zou kunnen nemen. *Maar aan vleselijk contact met een vrouw moest hij niet denken. Nooit, maar vooral nu niet, nu het meisje in kwestie zo overstuur was dat ze bijna geen adem kon halen.*

‘Het is mijn moeder,’ zei Alice met verstikte stem. ‘Ze heeft een aanval gehad. Het is haar hart. Mijn zus schrijft...’ Ze schudde verwoed haar hoofd, alsof ze de nare woorden niet hardop kon uitspreken, en stak de brief uit naar mevrouw Brearley.

‘We verwachten dat ze nog maar een paar dagen heeft,’ las mevrouw Brearley hardop voor. ‘O, mijn lieve meid.’

‘Mijn oprechte medeleven,’ mompelde hij zonder na te denken.

Alice draaide haar hoofd om en hij realiseerde zich te laat dat ze niet had gemerkt dat hij hier was.

‘O... Ik wist niet dat u een...’ Ze schoof dichter naar haar meesters toe zonder de gedachte af te maken. Haar uitdrukking gaf echter duidelijk aan dat ze liever een bedelaar met pokken was tegengekomen dan Henry.

Hij had die blik ongetwijfeld verdiend en verlangde ernaar om weg te schuifelen, maar de dominee in hem kon niet anders dan de pijn zien in haar houding. Hij wilde haar troosten.

‘Juffrouw Alice, het spijt me dat u zulk slecht nieuws hebt gehad.’ Hij schoof een stoel naar haar toe, want ze leek onvast op haar voeten te staan. ‘Ga even zitten,’ zei hij met een zachte, kalmerende stem. ‘U hebt een schok gehad. Misschien wilt u samen bidden?’

Alice keek verbijsterd naar hem op en wendde zich toen snel weer tot Elena zonder hem te antwoorden, alsof ze geen tijd had om erachter te komen wat hij bedoelde. ‘Ik moet terug. Mijn zussen...’

Elena kwam naar hen toe. Ze sloeg een arm om Alice heen en wreef over haar rug. Ze was bijna een kop groter dan het meisje, wier hoofd nog niet eens tot Henry’s borstbeen kwam.

‘Ik ga meteen een postkoets zoeken,’ zei Alice snel. ‘Het is minstens drie dagen reizen en als ik die van vandaag mis, ben ik er misschien niet op tijd om...’

Er ontsnapte haar een geluid dat niet echt een kreet was, maar eerder klonk als het breken van haar hart.

‘Rustig aan, meisje,’ mompelde Elena. ‘Ik zal de jongen sturen en zeggen dat hij op moet schieten. Dan kan hij de dienstregelingen naar Fleetwend halen terwijl jij inpakt.’

Fleetwend. Die naam kwam Henry bekend voor. Hij was er een keer geweest, tijdens een religieuze samenkomst.

‘Fleetwend ligt in Somerset, nietwaar?’ vroeg hij. ‘Aan de rivier de Wythe?’

Elena keek hem over Alices hoofd heen aan. ‘Ja, dat klopt, hè, Alice?’

Alice knikte instemmend terwijl ze haar tranen afveegde met haar mouw.

Hij voelde een rilling over zijn rug lopen. God was goed.

Haar stad lag op slechts een paar uur dan het huis van zijn vader. Dit was geen toeval. Hij was zijn dagboek kwijtgeraakt met een reden: zodat hij in deze kamer zou kunnen zijn, op deze dag, terwijl hij toevallig op weg was naar Somerset, net op het moment dat een jonge vrouw vervoer daarheen dringend nodig had.

Blijdschap om Gods voorzienigheid gaf hem een warm gevoel alsof er een vlam in zijn buik was ontstoken. Hij had dit nodig. Een herinnering aan het fundament van zijn geloof.

Hij boog zijn hoofd naar Alice’ hoogte, zodat hij zachtjes tegen haar kon praten. ‘Ik ga juist die kant op, juffrouw...’ Hij kende haar achternaam niet.

‘Hull,’ zei mevrouw Brearley.

‘Juffrouw Hull. Als u het niet erg vindt om bij koud weer in een open koets te reizen, zal het geen probleem zijn om u naar uw familie te brengen.’

Haar gezicht vertrok. Hij kon haar reactie niet duiden, maar het was geen dankbaarheid.

‘Ik wil geen misbruik maken van uw vriendelijkheid.’ Haar ogen schoten naar die van mevrouw Brearley, alsof ze op zoek was naar bevestiging.

‘Het is helemaal geen misbruik,’ zei hij met zijn meest geruststellende stem. Toen ze niet gerustgesteld leek door zijn toon, stapte hij naar haar toe en probeerde een grapje te maken. ‘Ik ben oorspronkelijk dominee, juffrouw Hull. Wij slaan de kans om de barmhartige samaritaan te spelen nooit af.’

Zijn kwinkslag deed de zorgen in haar ogen niet verdwijnen. Ze deed een stap naar achteren, weg van hem. Hij herinnerde zich te laat dat zijn indrukwekkende gestalte niet vaak als rustgevend werd beschouwd door jongere vrouwen. Hij was te dicht bij haar.

Hij liep weg en liet zijn schouders een beetje zakken, waardoor hij kleiner leek en zij weer adem kon halen.

‘Ik ben bang dat de rit niet zo comfortabel zal zijn, maar ik kan u morgenavond bij uw familie brengen. U hebt mijn woord.’

Alice keek nogmaals smekend naar mevrouw Brearley, maar haar werkgever keek Henry peinzend aan. ‘De postkoets zal bij winterweer twee keer zoveel tijd kosten, Alice,’ zei ze zacht. ‘Je zou er goed aan doen om Henry’s aanbod in overweging te nemen.’

Hun onderlinge blikken zeiden meer dan duizend woorden. Uiteindelijk liet Alice haar schouders zakken en stemde ze in met het advies van haar werkgeefster.

‘Bedankt,’ zei ze, terwijl ze zich berustend naar hem omdraaide. ‘Als u even hebt, zal ik mijn spullen pakken.’

‘Natuurlijk,’ zei hij.

Snel verliet ze de kamer. Zelfs als ze het moeilijk had, waren haar bewegingen even nauwgezet als de woorden van een gedicht. Ze verspilde geen voetstap.

‘Erg vriendelijk van u om haar onder uw hoede te nemen,’ mompelde mevrouw Brearley, terwijl ze Alice met haar ogen volgde. ‘Ze is het oudste kind en haar familie zal haar nodig hebben.’

‘Een vrouw in nood helpen is me een genoegen.’

En misschien was het ook een manier om zijn schuld in te lossen, om de zondige gedachten die hij over haar had gehad goed te maken. Of zelfs een manier om zichzelf gerust te stellen en zichzelf te bewijzen dat hij nog steeds de man van God was die hij wilde zijn, al was dat dan een egoïstischer drijfveer. Hij wilde zo graag de man zijn die hij bijna was kwijtgeraakt door de vergissingen die hem het afgelopen jaar in hun greep hadden gehouden.

Hij zou haar naar huis brengen.

Hij zou niet falen. Voor hemzelf niet, maar ook niet voor dominee Keeper, en al helemaal niet voor de Heer.

Niet weer.